

≡ Eesti
≡ Kontsert

Vanemuise sümfooniaorkestri kevadkontsert 2023

teatri peatoetaja

**Eesti
Kontsert**

admirals

hooaja peatoetaja

Vanemuise sümfooniaorkestri kevadkontsert

SOLISTID HARRY TRAKSMANN (VIIUL), ROBERT TRAKSMANN (VIIUL),
MARRIT GERRETZ-TRAKSMANN (KLAVER)

DIRIGENT RISTO JOOST

VANEMUISE SÜMFOONIAORKESTER

3. MÄRTSIL 2023 KELL 19 VANEMUISE KONTSERDIMAJAS

VANEMUISE TEATRI JA EESTI KONTSERDI KOOSTÖÖPROJEKT

Kavas

Arvo Pärt (1935)

„Orient & Occident“ (1999/2000)

Arvo Pärt (1935)

„Tabula rasa“ kahele viiulile, keelpilliorkestrile ja ettevalmistatud klaverile (1977)

Ludus: con moto

Silentium: senza moto

VAHEAEG

Gustav Mahler (1860–1911)

Sümfoonia nr 5 (1901–1902)

- I 1. *Trauermarsch: In gemessenem Schritt. Streng. Wie ein Kondukt*
- 2. *Stürmisch bewegt. Mit größter Vehemenz*
- II 3. *Scherzo: Kräftig, nicht zu schnell*
- III 4. *Adagietto: Sehr langsam*
- 5. *Rondo-finale: Allegro giocoso. Frisch*

Kaasaja muusikamaastiku ühe unikaalseima loojanatuuri **Arvo Pärdi** muusika ei tunne rahvuste, kultuuride ega religioonide piire. Helilooja ise on öelnud, et tema muusika on nagu valgus, mis läbib prisma: igale kuulajale võib sellel olla pisut erinev tähendus, nii et tekib vikerkaetaoline muusikaline elamus.

Loometeed alustas Pärt nõukogude avangardi ühe radikaalseima esindajana, tuues 1960. aastatel oma loominguga eesti muusikasse kõik tähtsamad modernistlikud kompositsioonitehnikad: dodekafoonia, aleatorika, kõlavärvimuusika ja kollaažitehnika. 1970. aastate teisel poolel töötas ta välja isikupärase miniatuuristiili, mida autor nimetab *tintinnabuli* (kellukesed) ning on jäänud leitule truuks tänaseni.

„Orient & Occident” keelpilliorkestrile valmis Pärdil Berliini Pidunädalate tellimustööna ning tuli esiettekandele 30. septembril 2000 Berliinis Leedu Kammerorkestri esituses Saulius Sondeckise juhatusel. Autor pühendas teose esiettekandjatele, kellega teda on sidunud pikaajaline loominguline koostöö. Eesti esiettekande andis 21. jaanuaril 2001 Estonia kontserdisaalis Kremerata Baltica.

Teose aluseks olev muusikaline materjal – ühehäälnel meloodia, mis kord kõlab esitatuna orkestri unisoonis, kord akordilisse struktuuri peidetuna – kõlab idapärasesena, kuid on kirjutatud lääne muusikatraditsiooni kuuluvas harmoonilises minooris. See Ida-Lääne kultuurisilda kajastav teos on kriitikutele pärast samanimelise albumi ilmumist (ECM, 2002) andnud inspiratsiooni tõmmata Pärdi muusikale paralleele Gija Kantšeli loominguga, kus monofoonilise laulu kõlafaktuuri lõhestavad aktsendid ja dissonantsid.

„Helilooja jaoks on vaikus nagu maalikunstnikule puhas lõuend või poeedile puhas valge paberileht. *Tabula rasa*,” on öelnud Arvo Pärt. „„Vaikus” tähendab mulle seda „mitte midagi”, millest Jumal lõi maailma. Ideaalselt võttes on paus midagi püha... Kui keegi läheneb vaikusele armastusega, võib sellest sündida muusika. Heliloojal tuleb tihti kaua aega oma muusikat oodata. Niisugune harras ootus ongi just see paus, mida ma nii väga hindan.”

Vaikusest on sündinud Pärdi **„Tabula rasa”** kahele viiulile, keelpillidele ja ettevalmistatud klaverile – pöördelise tähtsusega teos

helilooja loomingus ja arvatavasti ka üks suurema tähendusega teoseid kogu eesti muusikakultuuris. Pärt kirjutas „Tabula rasa” 1977. aastal ning selle esiettekanne toimus TPI aulas, kus tollal korraldati põhiliselt rokikontserte. Dirigeeris Eri Klas ja solistideks olid viiuldajad Gidon Kremer ja Tatjana Grindenko – neile kolmele kuulub ka teose pühendus. Gidon Kremer on iseloomustanud seda oopust kui „vaikuse deklaratsiooni, olulistele asjadele keskendumise manifesti” ning on tunnistanud, et see teos muutis kogu tema elu.

Nora Pärt meenutab: „Esimeses proovis polnud Gidon Kremeril ja Tatjana Grindenkol vähimatki aimu, kuidas seda lugu tuleks mängida, aga asi läks veel hullemaks, kui algasid orkestriproovid. Kui oli tehtud paar-kolm lisaproovi, panid muusikud oma pillid kasti ja ütlesid: „Meie rohkem ei suuda.” Mõne tunni pärast tulime kõik surmkaamelt kontserdile, sest meid ootas ees katastroof. Gidon närveeris kohutavalt. Aga kui nad hakkasid mängima, läks kõik imekombel omale kohale. Seda vaikust, mis tookord saalis valitses, pole ma enam kunagi hiljem kogenud.”

„Tabula rasa” koosneb kahest meeleolult ja tempolt kontrastsest osast. Teose raskuspunkt on koondunud teise osasse

alapealkirjaga „Silentium”, mis nõuab interpreedilt ülimat kontsentratsiooni: kuulata vaikust, süveneda igasse üksikhelisse ja läheneda muusikale alandlikkusega, isetul viisil. Dirigent Andreas Peer Kähler on „Silentiumi” võrrelnud valedetektoriga, mis jätab muusiku laval otsekui alasti ning ei anna võimalust end millegi taha varjata.

Gustav Mahleri üheksa lõpetatud sümfooniast on selle žanri ajaloos väga kaalukas peatükk. Autor leidis, et „sümfoonia peaks olema nagu maailm, mis hõlmab kõike” ning oma püüdlustes seda ellu viia jõudis ta muusikalise universumi loomisele nii lähedale, kui see ühel heliloojal üldse võimalik on. Tema sümfooniates leiavad kajastamist eetilised ja filosoofilised teemad, mille üle on inimesed läbi aegade mõtisklenud: elu ja surm, headus ja kurjus, maiste kannatuste traagika ning püüdemine ideaalse harmoonia poole. Kõigi nende olemise põhiküsimuste taga seisab Mahleri isiksus – inimene oma tugevuses ja nõrkuses, oma lootusrikastes ideedes ja meeleheiteliste üksinduses.

Heliloojana asetses Mahler terve elu oma kuulsas sõbra ja rivaali Richard Straussi varjus. See-eest tegi ta hiilgavat dirigendikarjääri, mis kujutas endast üha tähtsamate töökohtade jada: Kassel (1883–1885), Praha, Leipzigi Neues Stadttheater (1886–1888), Budapest ja Hamburg, tipuks kümneaastane ametiaeg Viini Ökonnoooperi muusikajuhina (1897–1907), mille jooksul ta seisis ka Viini Filharmoonikute eesotsas. Seejärel asus ta dirigendipostile New Yorgi Metropolitan Ooperis ning oli lühikest aega ka New Yorgi

Filharmoonikute muusikajuht. Kontserdihooaja 1910/1911 lõpuks naases Mahler Viini, kus ta peagi suri. Oma kõrgete esitusstandarditega, millega käis kaasas ka paras annus despotlikkust ja ülbust, pälvis ta reputatsiooni kui üks suurimaid ooperidirigente.

Mahleri pingeline dirigenditöö andis talle 1901. aasta veebruaris valusa tagasilöögi: olles juhatanud pärastlõunal Viini Filharmoonikute kontserti ja õhtul teatris Mozarti „Võluflöödi” etendust, kukkus ta sisemise verejooksu tõttu kokku. Tollal 40-aastane Mahler arvas, et tema viimne tund on tulnud. Õnnekombel taastus tema tervis märkimisväärse kiirusega, ometi vajutas see kogemus jäädava pitseri tema vaatele elusse ja surma.

Järgmine suvi kujunes talle loominguliselt üheks viljakaimaks (Mahler tavatses end nimetada „suveheliloojaks”, kuna tal oli võimalik komponeerida vaid sel piiratud ajavahemikul väljaspool kontserdihooaega). Üheaegselt olid tal käsil vokaalsükkel „Kindertotenlieder”, laulud Rückerti sõnadele, laulud „Poiis võlusarvest” ning **Viienda sümfoonia** kaks esimest osa. Isegi sellise loomepalangu keskel, mis

iseenesest on elujõu märgiks, oli nende teoste läbivaks teemaks surm. Ilmselgelt on Mahleri tollase laululoomingu temaatika ja meeleolud vajutanud oma pitseri ka 5. sümfooniale – esimene osa on leinamarss, mille peateema on tihedalt seotud lauluga „Der Tamboursg’sell”. Kirglikus ja valulises teises osas kõlab veel üks leinamarss, mis pärast lühikest eufooriahetke langeb tagasi sügavasse meeleheitesse.

Järgmiseks suveks, mil Mahler jätkas Viienda komponeerimisega, oli ta kohtunud ja abiellunud oma elu armastuse, Alma Schindleriga. Selles valguses sai sümfoonia uue näo: sündisid tantsuline Skertso, lüüriline *Adagietto* ja pulbitsev rondo-finaal. Mahleri ülevoolavad tunded väljenduvad kõige kõnekamalt teose *Adagietto*-osas, mis on otsekui helilooja muusikaline armastuskiri Almale. Selles kõlab tsitaat Wagneri avamängust ooperile „Tristan ja Isolde”, kinnitades sidet Wagneri ooperi keskse teema – armastuse ja surmaga. Lisaks meenutab *Adagietto* muusikaliselt sellega üheaegselt loodud Rückerti laulu „Ich bin der Welt abhanden gekommen” („Ma olen kadunud maailmale”), mis lõpeb sõnadega: „Ma elan üksi oma taevas, oma armastuses, oma laulus”.

Viiendas sümfoonias on Mahler hüljanud traditsioonilise tonaalse ühtsuse: teos algab cis-mollis ja lõpeb D-duuris – helistiku pooletoonist tõusu võib vaadelda kui tema vaimse teekonna sümbolit. Seda sümfooniat komponeerides mõistis autor, et on loonud midagi „täiesti erinevat kõigest muust, mis ta on enne kirjutanud”. See nn uus stiil tõi enesega virtuoosse orkestritehnika, julgemad harmooniad ja rõhuasetuse kontrapunktilisele kirjaviisile. Paraku ei saanud teost menu. Helilooja olevat pärast esiettekannet 18. oktoobril 1904 Kölnis öelnud: „Keegi ei mõistnud seda. Ma soovin, et võiksin dirigeerida selle esmaettekannet viiskümmend aastat pärast oma surma.”

Evelin Kõrvits

Harry Traksmann õppis aastatel 1981–1992 Tallinna Muusika-keskkoolis (õp. Tiiu Peäske) ja seejärel Eesti Muusikaakadeemias (prof. Jüri Gerretz). 1996. aastal pälvis ta Heino Elleri nimelisel rahvusvahelisel viiuldajate konkursil diplomi. Alates 1993. aastast on Traksmann mänginud Tallinna Kammerorkestris, 1997. aastast tänaseni orkestri kontsertmeistrina. Traksmann on esinenud solistina ERSO, Kesk-Põhjamaa Kammerorkestri, Turu sümfooniaorkestri ja TKO ees. Olnud kammermuusikuna tegev paljudes koosseisudes: Nyyd Ensemble, Uus Tallinna Trio, Yxus Ensemble. 2008. aastal omistati talle Eesti Kultuurkapitali aastapremia tegutsemise eest orkestri kontsertmeistrina. 2014. aastal alustas õpetajate tööga EMTAs.

Robert Traksmann alustas viiulimänguga 4-aastaselt õpetaja Tiiu Peäske juhendamisel ning lõpetas Peäske käe all ka Tallinna Muusika-keskkooli (2014). 2021. aastal omandas Berliini Hanns Eisleri nimelises Muusikakõrgkoolis magistrikraadi (prof. Kolja Blacher). Lisaks täiendanud end Ulrike Danhoferi, Florian Dondereri, Arvo Leiburi, Jüri Gerretzi, Robert Rozeki ja Ivry Gitlise meistrkursustel. Traksmann on esinenud mitmetes mainekates kollektiivides nagu Gürzenich Orchester Köln, Orchester der Karajan Akademie Berliner Philharmoniker, Eesti Festivaliorkester, Vox Clamantis, YXUS jt. Kontsertmeistrina üles astunud ERSOs, Tallinna Kammerorkestris, Rahvusoper Estonia sümfooniaorkestris ja Vanemuise sümfooniaorkestris. Solistina esinenud Oulu sümfooniaorkestri, Jyväskylä sümfooniaorkestri, Läti riikliku sümfooniaorkestri, ERSO, Pärnu Linnaorkestri ja teiste koosseisude ees. Alates 2022. aastast on Traksmann Tallinna Kammerorkestri liige.

Aktiivse kammermuusikuna tegutseb Traksmann koos Rasmus Andreas Raide ja Marcel Johannes Kitsega ansambelis Trio '95. Koosseis on pälvinud I preemiad konkursil „Tallinn 2021“, Soomes rahvusvahelisel

Illmari Hannikainen nimelisel klaverikammermuusikakonkursil (2020) ning Leedus rahvusvahelisel konkursil „Pavasario Sonata” (2012). 2020. aastal pärjati Trio ´95 Eesti Kultuurkapitali Helikunsti sihtkapitali aastapreemiaga. Alates 2021. aastast tegutseb Traksmann ka keelpillikvartetis M4GNET, mille tegevust toetab Eesti Kultuurkapital 2-aastase residentuuri-programmiga. Selle raames on üles astunud Pärnu Muusikafestivalil, festivalil „TublN“, Haapsalu Vanamuusikafestivalil jt nimekatel muusikaüritustel. Robert Traksmannile on Eesti Pillifondi poolt kasutamiseks antud Giuseppe Gagliano ja tema venna Antonio ühistööna valminud viiul (1775–1780) ning Joseph Artur Vigneroni poogen (1890).

Marrit Gerretz-Traksmann alustas klaveriõpinguid Tallinna Muusikakeskkoolis (õp. Merike Bürger, õp. Bruno Lukk). Aastatel 1989-1997 õppis prof Bruno Luki, prof Anna Klasi ja Peep Lassmanni käe all Eesti Muusikaakadeemias. 2002. aastal omandas samas magistrikraadi prof Marje Lohuaru kammeransambliklassis. Lisaks täiendanud end Sibeliuse Akadeemias prof Liisa Pohjola juhendamisel. Ta on mänginud arvukates kammerkoosseisudes, nende hulgas Uus Tallinna Trio, kellega saavutati Gdanskis rahvusvahelisel J. Brahmsi nim konkursil II koht (2000). Solistina on Gerretz-Traksmann üles astunud ERSO, Tallinna Kammerorkestri, NDR Radiophilharmonie, Białystoki sümfooniaorkestri, Praha Raadio Sümfooniaorkestri ja teiste koosseisude ees. Soolokarjääri kõrghetkede sekka kuuluvad osalemine Arvo Pärdi „Lamentate“ ettekandel Arvo Pärdi festivalil Białystokis Poolas (2003) ning Tšehhis Hradec Králové muusikafoorumi raames toimunud Arvo Pärdi muusikapäevadel (2011). Tegutseb kammeransambli õppejõuna EMTAs ja klaveri- ning kammeransambli õppejõuna Tallinna Muusika- ja Balletikoolis.

Risto Joost on alates 2020. aasta sügisest Vanemuise teatri muusikajuht ja peadirigent, 2009. aastast Rahvusooper Estonia koosseisuline dirigent. Ta on juhatanud mitmeid rahvusvaheliselt tunnustatud orkestreid nagu Bergen Filharmoonikud, Veneetsia Teatro La Fenice orkestrit, Peterburi Maria Teatri orkestrit, Sevilla Kuninglikku Sümfoonia-orkestrit jt. Eestis olnud Tallinna Kammerorkestri peadirigent (2013–2019), juhatanud Eesti Riiklikku Sümfooniaorkestrit ja teisi. Samuti on Joost seisnud dirigendina mitmete kõrgelt hinnatud kooride ees: Madalmaade Kammerkoor (peadirigent 2011–2015), Leipzigi MDR Raadiokoor (kunstiline juht 2015–2019), Rootsi Raadio koor, Ars Nova Copenhagen jt. Vanemuise muusikajuhi ja peadirigendina on Joost algatanud koostöö Heino Elleri Muusikakooliga iga-aastase kontserdi „Tulevikumuusikud“ näol. Samuti on Joost publiku ette toonud ooperilavastusi nii maailmaklassika kui kodumaiste algupärandite seast, nende hulgas Mozarti „Don Giovanni“ (2021), Wagneri „Tristan ja Isolde“ (2022), Varrese „Põrgupõhja uus Vanapagan“ (2022) ja Kaumanni „Kaubamaja“ (2022). Eesti Rahvusringhäälingu muusikatoimetajad valisid Joosti aasta muusikuks 2018 kõrgete väärtuste kandmise ja edasiandmise eest muusikas. 2006 ja 2016 pälvis Eesti Muusikanõukogu helikunsti sihtkapitali aastapreemia, 2011 Vabariigi Presidendi Kultuurirahastu noore kultuuritegelase preemia ning 2022 Eesti Teatriuhindade muusikaauhinna.

Vanemuise sümfooniaorkestri lugu

Vanemuise muusikateatrile pani aluse August Wiera, kes oli Vanemuise asjaarmastajalikul perioodil teatrijuht (1878–1903). Wiera osa eesti lavamuusika arengus on silmapaistvam, kui võiks iseõppijalt eeldada. Tema eestvedamisel esietendus aastal 1883 Vanemuises Pius Alexander Wolffi draama „Preciosa“, millele Carl Maria von Weber oli kirjutanud ooperliku avamängu ja rea muusikanumbreid. Seda sündmust ongi hakatud pidama nii Vanemuise ja ka eesti muusikateatri sünnipäevaks. Tänu Wiera muusikaarmastusele jõudsid Vanemuise lavale nii operetid kui ka laulumängud. 1899. aastal jõudis Vanemuise lavale ka esimene ooper – Étienne Méhuli „Joosep Egiptuses“.

Kui Vanemuisest 1906. aastal professionaalne teater sai, keelas teatri vastne juht Karl Menning asjaarmastajalikul tasemel tehtud muusikalavastused ära. Tartu orkestri- ja kontserdielu edendamisel on aga suuri teeneid Aleksander Lättel, kes 1900. aastal asutas siin Eesti esimese sümfooniaorkestri. Pärast Lätte tagasitõmbumist jätkas tema tööd dirigent Samuel Lindpere, kelle eestvedamisel asutati 1908. aastal Vanemuise sümfooniaorkester, esimene kontsert toimus 7. mail. Orkester esines teatrihooaegade suvisel vaheajal aiakontsertide nime all. Kavades oli esikohal klassikaline muusika.

Veelgi suurem tõus Tartu kontserdielus sai alguse 1911. aastal koos Juhan Aaviku tulekuga Vanemuise orkestri dirigendiks. Kavas olid maailma sümfoonilise muusika tippteosed. Näiteks 1912. aasta suvel kanti ette kõik Beethoveni sümfooniad (välja arvatud üheksas) ning 1915. aastal oli orkester esinenud tervelt 95 korda. Pikka aega juhatas Vanemuise sümfooniaorkestrit Juhan Simm (peadirigent 1914–1916 ja dirigent aastatel 1916–1941). 1935. aastal sai Vanemuise teatri muusikajuhiks Eduard Tubin, kes juurutas igakuise talviste sümfooniakontsertide tava. Tänu Baltimaade ühele rikkalikumale noodikogule kujunes repertuaar erakordselt laiahaardeliseks.

Pärast II maailmasõda, kui Vanemuise maja oli hävinud, suur noodikogu tuhaks põlenud ning paljud vanemuislased Eestist lahkunud (sh dirigent Tubin), seisid Vanemuise orkestri ees Jaan Hargel (1944–1966), Raivo Kursk (1943–1949), Aleksei Dolgušin (peadirigent aastatel 1945–1951) ja Aadu Regi (1945–1951). Orkester koosnes sel perioodil väga erineva ettevalmistusega muusikutest, ent sellest hoolimata on ajalukku läinud muusikaliselt väga õnnestunud lavastusi.

1960.–1970. aastad olid õnnelikud Vanemuise teatrile tervikuna. Kaarel Irdi juhitud Vanemuine sai tuntuks terves Nõukogude Liidus, külalisesinemisi toimus palju ka välismaal. Teatri repertuaaris oli rohkelt eesti algupärandeid, Kaarel Ird tõi muuhulgas lavale terve rea Vanemuise tellimisel valminud ning teatrilukku läinud Veljo Tormise teoseid: „Luigelend“ (1966), „Meestelaulud“ (1966), „Külavahelaulud“ (1972) ja „Naistelaulud“ (1977). Muusikatrupis ja orkestris täienes solistide koosseis, kriitika oli kiitev nii Eestis kui ka gastrollidel. Peadirigendina seisis Vanemuise orkestri ees sel perioodil Erich Kõlar (Vanemuises 1952–1999, peadirigent aastatel 1957–1980 ja 1981–1984). Dirigentidena olid pikka aega ametis Valdeko Viru (1969–1991) ja Endel Nõgene (1974–1980 dirigent, 1980–1981 peadirigent, 1987–1999 peadirigent ja muusikajuht).

Uue aastatuhande algul vahetusid peadirigendid tihti: aastatel 1999–2004 juhtis orkestri tööd Mihkel Kütson, 2004–2006 Hendrik Vestmann, 2006–2007 Toomas Vavilov, aastatel 2008–2011 taas Mihkel Kütson. 1993–2015 töötas Vanemuises dirigendina Lauri Sirp. 2011–2020 oli teatri peadirigent Paul Mägi, kelle initsiatiivil salvestas orkester teatritöö kõrvalt mitmeid sümfoonilisi teoseid, mis anti välja CD-plaatidena. Alates 2014. aastast töötavad teatris dirigentidena Martin Sildos ja Taavi Kull. 2020. aasta sügisest on teatri muusikajuht ja peadirigent Risto Joost.

Kasutatud kirjandus: „Vanemuise muusikateater aegade peeglis. 150 valitud lavastust“ Koostanud Virge Joamets. Tartu: Vanemuine, 2020.

Vanemuise sümfooniaorkestri koosseis

Muusikajuht ja peadirigent Risto Joost

Orkestri kontsertmeister Kristel Eeroja-Põldoja

I viiul Liam Keneally, Andri Annus, Laura Miilius-Koddanipork, Susann-Elisabeth Kislä, Maria Lepnurm, Vitalij Regensperger, Toomas Hendrik Ellervee, Kaija Lukas, Laura Kuusma, Sanita Salmane, Karl Jõgi

II viiul Anna Samsonova, Vlad Câmpean, Sirli Laanesaar, Silja Câmpean, Žanna Toptši, Hille Niilisk-Rees, Juan Jose Restrepo Duarte, Triinu Raudver

Viola Kadri Rehema, Svetlana Nukka, Hanno Mait Maadra, Ance Lipste, Daria Motovilova, Tiina Enniko

Tšello Lauri Sõõro, Camillo Cabassi, Heli Ilumets, Olga Raudonen, Marina Peleševa, Kristaps Grinbergs

Kontrabass Linda Viller, Aivar Eimra, Jaanus Roosileht, Rena Selliov, Hanna-Ingrid Nurm

Harf Kai Visnapuu

Flööd Kerstin Laanemets, Marion Strandberg, Heili Mägi, Kristin Mürsepp

Oboe Anna Šulitšenko, Anastasiia Cherniak, Maimu Kaarde

Klarnet Margus Vahemets, Tõnu Kalm, Heimo Hodanjonok

Fagott Kulvo Tamra, Johanna Tuvi, Stefan Heinrich Kerstan

Metsasarv Kreete Perandi, Artur Reinpõld, Daniels Sabanskis, Marie Jaksman, Urmas Himma, Kairi Sosi

Trompet Priit Rusalepp, Marti Suvi, Viljar Lang, Karl Vakker

Tromboon Kait Tiitso, Laura Muceniece, Aivo Koddanipork

Tuuba Tanel Tamm

Löökpillid Adam Jeffrey, Alessandro Beco, Ilmar Varjun, Marcelo Ricardo, Gertrud Leopard

Orkestri lavameistrid Kalev Helmoja, Erik Ivar Haav

Kanname elamusi

Kõige mõnusam aeg ootab

MARTELL
COGNAC
FONDEE EN 1715

TÄHELEPANU! TEGEMIST ON ALKOHOLIGA.
ALKOHOL VÕIB KAHJUSTADA TEIE TERVIST.

LYDIA
HOTEL

Tõeline Tartu pärl ootab Sind!

Ülikooli 14, Tartu
www.lydia.ee

**Eesti
Kontsert**

Eesti Pillifond
Estonian Foundation of
Musical Instruments

AASTAAJAD

Pillifondi gala

N **13. APRILL 19.00** Pärnu kontserdimaja
R **14. APRILL 19.00** Vanemuise kontserdimaja
P **16. APRILL 17.00** Estonia kontserdisaal

eestikontsert.ee

≡ Eesti
≡ Kontsert

Heino Elleri Muusikakool

 VANEMUINE

Tuleviku- muusikud

N 6. APRILL 19.00
Vanemuise kontserdimaja

Heino Elleri Muusikakooli noored solistid: **Indrek Roosaar** (viiul),
Eevo Eenok Eeriki Kask (viola), **Jan Moppel** (klassikaline laul),
Karl Reimand (trompet), **Artur Jonatan Saumets** (tuuba),
Kirke Marran (ksülofon), **Lisete Jürgenson** (oboe),
Triin Hordo (fagott), **Minna Emilia Vürst** (flööt),
Aksel Vürst (klarnet), **Kotred Paide** (tsello),
Maali Toots (tsello), **Miko Marius Onni** (tsello)

Elleri tütarlastekoor, dirigent **Küllü Lokko**
Eller Sümfoonieta, Vanemuise sümfooniaorkester
Dirigent **Mikk Murdvee**

Heino Elleri Muusikakooli, Vanemuise teatri
ja Eesti Kontserdi koostööprojekt

eestikontsert.ee

≡ Eesti ≡ Kontsert

Estonian Voices Vaiko Eplik ja Eliit

N 9. MÄRTS 19.00 Vanemuise kontserdimaja

R 10. MÄRTS 19.00 Pärnu kontserdimaja

L 11. MÄRTS 19.00 Estonia kontserdisaal

eestikontsert.ee

Emakeelne kultuur on hindamatu väärtus.

30. detsembril 2006 asutasime Vanemuise Fondi, et hoida ja toetada Eesti teatrikunsti.

Lubame hea seista fondi käekäigu eest

Olga Aasav, Kalev Kase, Mart Avarmaa, Tartu linn

Vanemuise Fond on loodud teatri töötajate erialase arengu ja koolituse toetuseks. Fondi on võimalik teha annetusi:

SA Tartu Kultuurkapital / Swedbank IBAN: EE092200221011379347, SWIFT: HABAEEXX /

SEB Pank IBAN: EE251010102052050006, SWIFT: EEUHEEXX

Märksõna: VANEMUISE FOND

Vanemuise fond tänab:

Olga Aasav, Andrus Ansip, Mart Avarmaa, Alar Kroodo, Kalev Kase, Mati Kermas, Eero Timmermann,
Tartu linn, Vanemuise advendikontserdil annetajad

Teatri peatoetaja

Aasta toetaja

Koostööpartner

Suvekontserdi peatoetaja

Ametlik hotellipartner Tartus

TARTU

KULTUURIMINISTEERIUM

Eesti Kontserdi toetajad:

Hooaja peatoetaja

admirals

LIVIKO
— anno 1898 —

SORAINEN

OLEREX

TARTU

 Eesti
Kontsert

vanemuine.ee

eestikontsert.ee